USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **G. U.,** zastoupená JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. KUOK 83292/2016, sp. zn. KÚOK/70906/2016/ODSH-SD/7471, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 30. 11. 2017, č. j. 72 A 25/2016 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Šumperk (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 5. 2016, č. j. MUSP 46475/2016, sp. zn. 18825/2016 DOP/LUPR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupků se žalobkyně dopustila porušením § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Přestupky byly spáchány z nedbalosti tím, že žalobkyně dne 15. 2. 2016 ve 22.30 h v obci Staré Město, část Kunčice, na místní komunikaci ve směru jízdy od Paprsku, řídila motorové vozidlo značky BMW X1, RZ X, aniž by u sebe měla řidičský průkaz, a současně řídila vozidlo pod vlivem alkoholu, kdy dechovou zkouškou provedenou policisty jí byla přístrojem Alcotest ve 22.40 h zjištěna hodnota 0,27 ‰ alkoholu v krvi. Po zohlednění maximální dovolené odchylky dechového analyzátoru a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu alkoholu v krvi, snížením naměřené hodnoty o 0,24 g/kg (promile) bylo prokazatelně zjištěné množství alkoholu 0,03 g/kg. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a paušální náhrada nákladů správního řízení 1000 Kč.

[2] Shora označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výroku o sankci byl text „*podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu …*“ a „*podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu …*“ nahrazen textem „*podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. c) zákona o silničním provozu …*“ a „*podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu …*“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[3] Nejvyšší správní soud obdržel dne 22. 12. 2017 kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), směřující proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žaloba proti rozhodnutí žalovaného.

[4] Co do důvodů kasační stížnosti odkázala stěžovatelka zcela obecně na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze jako kasační důvod přípustně namítat nezákonnost soudního rozhodnutí (srov. § 102 s. ř. s.), spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ve zbytku kasační stížnosti se stěžovatelka omezila na reprodukci svých žalobních námitek, s tím, že v „*nedostatečném posuzování materiálního znaku přestupku spatřuje stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.*“ Poté stručně rekapitulovala závěry vyřčené krajským soudem v napadeném rozsudku, aniž je adresně rozporovala.

[5] Nejvyšší správní soud byl toho názoru, že kasační stížnost neobsahuje ani jedinou dostatečně konkretizovanou stížní námitku, a proto usnesením ze dne 5. 2. 2018, č. j. 2 As 430/2017 – 33, stěžovatelku vyzval k odstranění této vady kasační stížnosti. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nikoli proti rozhodnutí správního orgánu (na rozdíl od žaloby podle § 65 s. ř. s.), pročež musí kasační námitky směřovat vůči postupům či závěrům krajského soudu ve stížností napadeném rozhodnutí, nikoli proti správnímu rozhodnutí žalovaného.

[6] Stěžovatelka v reakci na výzvu k odstranění vady kasační stížnosti doplnila svou stížnost podáním ze dne 9. 3. 2018. Toto podání uvedla slovy: „*Žalobkyně uvádí, jakých konkrétních nezákonných kroků se dopustil správní orgán vůči její osobě v procesu vydání napadeného rozhodnutí* (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).“ Následně stěžovatelka zopakovala svou žalobní argumentaci, že s ohledem na nízké hodnoty alkoholu naměřené v dechu a započtení detekční hranice měřicího přístroje a potenciální přirozenou hladinu alkoholu v dechu není výsledná hodnota dostatečná pro prokázání, zda byla pod vlivem alkoholu do takové míry, že by toto množství mohlo mít vliv na její reakce při řízení motorového vozidla. Tuto skutečnost správní orgány bezpečně neprokázaly a vznikla tedy pochybnost o tom, zda došlo ke spáchání přestupku byť i po formální stránce, neboť se může jednat téměř o fyziologickou marginální hodnotu, která nemusí být způsobena požitím alkoholu, když navíc bylo bezpečně prokázáno, že stěžovatelka nikoho neohrozila a ani nemohla ohrozit. Stěžovatelka se domnívá, že po provedení dechové zkoušky pomocí dechového analyzátoru měla být podrobena odbornému lékařskému vyšetření (které ovšem sama nepožadovala, neboť s výsledky zkoušky byla srozuměna a souhlasila s nimi). Při odečtení maximální odchylky při stanovení objemu alkoholu v krvi za použití dechového analyzátoru, tj. odchylky 0,24 g/kg, zbývá naměřená hodnota pouze 0,03 g/kg, která je zcela marginální a která

neprokazuje ovlivnění stěžovatelky alkoholem při řízení motorového vozidla. Stěžovatelka měla být policejní hlídkou poučena o tom, že bylo nutné provést odborné lékařské vyšetření za účelem exaktního zjištění objemu alkoholu v krvi Widmarkovou zkouškou nebo metodou plynové chromatografie. Rovněž měl být ustanoven znalec z oboru toxikologie. Nadýchané množství alkoholu v krvi stěžovatelky nezakládalo bezpečně přestupkově právní odpovědnost. Sám Nejvyšší správní soud podle stěžovatelky zaujal názor, že „*má-li fyzická osoba přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídila vozidlo, že již nemohl být alkohol v její krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen, nejednala zaviněně a odpovědnost za tento přestupek by pak u ní nepřicházela v úvahu.*“ Stěžovatelka ovšem nikterak nespecifikovala rozhodnutí, ve kterém měl Nejvyšší správní soud uvedený názor vyjádřit. Dále stěžovatelka citovala z nespecifikovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které mělo být reakcí na posledně citované rozhodnutí: „*Výslovně je nepopřel, zúžil však hlediska tohoto judikátu jen na zcela výjimečné okolnosti, spojené s otázkou naplnění subjektivní stránky přestupku u řidiče, kterému byla naměřena tzv. hraniční hodnota alkoholu*.“ Stěžovatelka uzavřela, že správní orgán postupoval zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy, nezjistil úplně a zcela skutkový stav věci a bez znaleckého zkoumání nemohl bezpečně uzavřít, že ve smyslu formálního znaku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu stěžovatelka požila alkoholický nápoj.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil obsah doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 3. 2018 a dospěl k závěru, že se stěžovatelce nepodařilo odstranit vadu kasační stížnosti spočívající v absenci dostatečně konkretizované kasační námitky. Stěžovatelčiny námitky totiž opětovně směřovaly pouze proti prvostupňovému rozhodnutí a ve své podstatě zrcadlily část žalobní argumentace. Nejvyšší správní soud opakuje, že předmětem řízení o kasační stížnosti je primárně přezkum pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). K naplnění tohoto účelu však stěžovatelka neposkytla Nejvyššímu správnímu soudu jakýkoli rámec, když zde nejsou jakékoli řádné kasační námitky, jejichž důvodnost by mu náleželo posoudit. Pokud by se Nejvyšší správní soud měl vyjadřovat k námitkám, které stěžovatelka vznesla, musel by namísto ní domýšlet důvody, proč by napadený rozsudek krajského soudu neměl z hlediska zákonnosti, věcné správnosti či procesní bezchybnosti obstát. Tím by ovšem v konečném důsledku narušil základní procesní zásadu rovnosti účastníků soudního řízení. Nejvyšší správní soud toliko na okraj poznamenává, že účel předcházení obdobným situacím, kdy stěžovatel není s to vyhovět výzvě soudu k odstranění vady kasační stížnosti spočívající v absenci řádné kasační námitky, sleduje obecně zakotvení advokátního přímusu v řízení o kasační stížnosti (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.); je nicméně faktem, že ani taková prevence nemůže být absolutní. Jakkoli lze důvodně předpokládat, že advokát má být s to porozumět textu zákona a případné výzvě k odstranění vady kasační stížnosti, mohou z tohoto pravidla existovat výjimky. Nejvyšší správní soud však připomíná, že je zásadně věcí uvážení účastníka řízení (stěžovatele), jakého zástupce, resp. advokáta si zvolí a vloží v něj důvěru. Stejně je pak případné vyvození odpovědnosti za procesní výsledek sporu primárně věcí vztahu mezi advokátem a klientem.

[8] Jelikož výše zmíněná vada kasační stížnosti nebyla ani přes výzvu Nejvyššího správního soudu odstraněna, v řízení o kasační stížnosti nelze z uvedeného důvodu pokračovat a soudní řád správní nestanoví jiný důsledek než odmítnutí kasační stížnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že kasační stížnost podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120

s. ř. s. odmítl. Je třeba podotknout, že stěžovatelka byla o této eventualitě poučena již v usnesení ze dne 5. 2. 2018, č. j. 2 As 430/2017 – 33.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Kasační stížnost byla odmítnuta, a proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu